

บทที่ 4

ผลการศึกษา

“ เวียงแหง ” เดิมเป็นตำบลขึ้นกับอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ สภาพเป็นท้องที่ห่างไกลกันดารและติดชายแดนประเทศพม่า มีสภาพเป็นเมืองปิด การคมนาคมยากลำบากทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการปกครองพัฒนาและการป้องกันรักษาความสงบ จึงได้ยกฐานะขึ้นเป็น กิ่งอำเภอเวียงแหง เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2524 ประกอบด้วย 2 ตำบล 12 หมู่บ้าน จนกระทั่งได้มีพระราชกฤษฎีกาตั้งเป็นอำเภอเวียงแหง เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2536 (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 110 ตอนที่ 179 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2536) ประกอบด้วยพื้นที่ 3 ตำบล 23 หมู่บ้าน

อำเภอเวียงแหง ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ประมาณ 158 กิโลเมตร ตามทางหลวงสาย 1107 เชียงใหม่ – ฝาง และแยกที่ กม.79 เข้าถนนสายเมืองงาย – นาหวาย ถนนทั้งสองสายเป็นถนนลาดยางมาตรฐาน และแยกเข้าสู่ถนนสายแม่จาง – เปียงหลวง ที่ กม. 89 เป็นถนนลาดยางตลอดสาย เส้นทางช่วงนี้เกือบตลอดสายจะตัดผ่านไปตามแนวเขาคดเคี้ยว และหุบเขา ไปสิ้นสุดที่ช่องทางหลักแต่ง บ้านเปียงหลวงติดชายแดนพม่ารวมระยะทาง 72 กิโลเมตร สำหรับเส้นทางติดต่อกับอำเภอข้างเคียงมีอีก 3 สาย ซึ่งเป็นเส้นทางป่าใช้ได้เฉพาะฤดูแล้งเท่านั้น คือ

1. สายบ้านกงลม อำเภอเวียงแหง ถึงบ้านเมืองน้อย อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ระยะทาง 55 กิโลเมตร
2. สายบ้านจอง อำเภอเวียงแหง ถึงบ้านแกน้อย บ้านหนองอุก อำเภอเชียงดาว ระยะทาง 60 กิโลเมตร

3. สายบ้านห้วยหก อำเภอเวียงแหง ถึงบ้านห้วยน้ำดัง อำเภอแม่แตง ระยะทาง 56 กิโลเมตร สภาพเป็นถนนดินแดง

อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับประเทศเมียนมาร์ (พม่า)

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลเมืองคอง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลเมืองงาย ตำบลทุ่งข้าวพวง อำเภอเชียงดาว จังหวัด

เชียงใหม่

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

การศึกษา เรื่อง ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่ออำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่
เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง
นำเสนอผลการศึกษาดังนี้

1. ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่ออำเภอเวียงแหง
2. บทบาทของอำเภอเวียงแหงต่อคนต่างด้าว
3. ความคิดเห็นของคนต่างด้าวต่อบทบาทอำเภอเวียงแหง

ตอนที่ 1 ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่ออำเภอเวียงแหง

การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 กลุ่ม เกี่ยวกับปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อ
อำเภอเวียงแหง ที่พบในพื้นที่ ผลการสัมภาษณ์มี ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาและผลกระทบต่อการกำหนดนโยบาย

1.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

กลุ่มข้าราชการเห็นว่า ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบาย
ของอำเภอเวียงแหง ได้แก่

1) ปัญหาที่สำคัญประกอบด้วย (1) ปัญหาด้านเศรษฐกิจที่คนต่างด้าวแย่งการ
ทำงานของประชาชนในพื้นที่ในหรือนอกตำบล ดังการให้สัมภาษณ์ของ (2) ปัญหาด้านการเมืองที่
เกี่ยวกับการควบคุมกลุ่มคนที่อพยพเข้าสู่ตัวเมืองที่ยากต่อการควบคุม ดังการกล่าวของนายสุพล
บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีการแย่งงานทำของประชาชนในพื้นที่ชนบท
และเขตเมือง ” และ “ในอนาคตอาจประสบปัญหาด้านการควบคุมของกลุ่มบุคคลที่อพยพเข้าสู่ตัว
เมือง ซึ่งยากต่อการควบคุม ตัวอย่างกรณีที่เกิดขึ้นที่จังหวัดตาก ” (3) ปัญหาด้านสังคม ได้แก่ การมี
อาชญากรรมเพิ่มขึ้นทำให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินลดลง การจัดระเบียบสังคมที่
ต้องอยู่กันอย่างหนาแน่นและแออัดและส่งผลต่อการสุขอนามัยของประชาชนโดยทั่วไป การบุกรุก
พื้นที่ป่า และปัญหายาเสพติด ดังการกล่าวของนายสุพล บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)
ที่ระบุว่า “ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมดังที่ปรากฏตามสื่อ ” และการกล่าวของนายวิชัย ลือวรรณ
(สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ทำให้ชุมชนหนาแน่น การดูแลสุขภาพอนามัยที่คนต่างด้าวเป็น
พาหนะนำโรคมารู้ชุมชน มีการบุกรุกพื้นที่ป่า ”

2) ผลกระทบที่สำคัญประกอบด้วย การจัดสรรงบประมาณด้านการศึกษา ที่คน
ต่างด้าวถูกนำไปเฉลี่ยรายหัว มีส่วนทำให้งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีไม่เพียงพอ
สำหรับใช้ในโครงการต่าง ๆ ที่กระจายอยู่ในยุทธศาสตร์อื่น ๆ ที่ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อการดำเนิน
นโยบายด้านอื่น ๆ ที่เป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กฎหมายกำหนด ดังการกล่าวของ

นายชুমยศ ราหมัน (สัมภาษณ์ , 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “คนต่างด้าวเป็นประชากรแฝงที่มีผลกระทบต่อการบริหาร เช่น การจัดสรรงบประมาณเฉลี่ยต่อหัว (อาหารเสริมนม/อาหารกลางวัน) ของโรงเรียนในพื้นที่ ทำให้รัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเสียค่าใช้จ่าย ” การกล่าวของนายสุนทร ชงนำราษฎร์ (สัมภาษณ์ , 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ผลกระทบต่อเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ เพราะงบดูแลประชากรสัญชาติไทยแต่คนต่างด้าวมียู่เป็นจำนวนมาก ” และการกล่าวของนายวิทยา ชุมภูคำ (สัมภาษณ์ , 26 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบต่อข้อกำหนดนโยบายด้านคุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ ในทุกด้านตามบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กฎหมายกำหนด”

1.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

กลุ่มกำนัน ผู้ใหญ่บ้านเห็นว่า ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของอำเภอเวียงแหง ดังนี้

1) ปัญหาที่สำคัญประกอบด้วย (1) ด้านที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน (2) ขาดแคลนสิ่งอุปโภค (3) การบุกรุกป่าสงวน (4) กระทบต่อค่าจ้างแรงงานในพื้นที่ และ (5) การงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังการกล่าวของนายสมศักดิ์ วิศา (สัมภาษณ์ , 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านความเป็นอยู่ ที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน เพราะคนต่างด้าวในแต่ละหมู่บ้านเพิ่มขึ้นมาก ” การกล่าวของนายคำมูล แสงใบ (สัมภาษณ์ , 26 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านที่อยู่อาศัยและที่ทำกินเนื่องจากคนต่างด้าวมีย่านจำนวนมากจนล้น มีการบุกรุกป่าสงวนเพื่อทำที่อยู่อาศัย การจ้างงานมีราคาถูกส่งผลกระทบต่อคนในพื้นที่ ” และการกล่าวของนายเปะ เลาย์ป่า (สัมภาษณ์ , 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านสิ่งอุปโภคบริโภคที่ยังขาดแคลนไม่เพียงพอกับประชากรในหมู่บ้าน ด้านที่อยู่อาศัยมีการบุกรุกพื้นที่ป่ารอบหมู่บ้านเพราะคนต่างด้าวมีย่านมากขึ้น ด้านการศึกษามีความช่วยเหลือไม่เต็มที่เพราะต้องแบ่งงบประมาณไปช่วยเด็กต่างด้าว”

2) ผลกระทบที่สำคัญประกอบด้วย (1) การกำหนดนโยบายให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะคนต่างด้าวที่มีที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง ทำให้การดูแลได้ไม่ทั่วถึงในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านคุณภาพชีวิตของผู้สูงวัยและพิการ ดังการกล่าวของนายบุญหาญ จองปู้ก (สัมภาษณ์ , 29 เมษายน 2553) ที่กล่าวว่า “ด้านความเป็นอยู่ของประชาชนและคนต่างด้าวที่มีฐานะยากจน ได้รับความเดือดร้อนต้องได้รับความช่วยเหลือตามนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กฎหมายบัญญัติไว้ ด้านที่อยู่อาศัยไม่เป็นหลักแหล่ง เพราะคนต่างด้าวอยู่ไม่เป็นที่ มีปัญหาในการกำหนดนโยบายในการช่วยเหลือให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ” การกล่าวของนายชิน โชติ ปานันท์ (สัมภาษณ์ , 25 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและคนต่างด้าว ต้องได้รับ

ความช่วยเหลืออีกมาก” และการกล่าวของนายพรหมมา ใหม่ดี (สัมภาษณ์ , 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เป็นปัญหาเรื่องการดูแลไม่ทั่วถึง เช่น ผู้สูงอายุ ผู้พิการ” เป็นต้น

1.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นเห็นว่า ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของอำเภอเวียงแหง ดังนี้

1) ปัญหาที่สำคัญประกอบด้วย (1) ปัญหาด้านสังคมที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุข การบุกรุกทำลายป่า (2) การจัดสรรงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สนับสนุนแก่คนต่างด้าวอันเป็นการเปลี่ยนแปลงงบประมาณ และ (3) ด้านเศรษฐกิจที่คนต่างด้าวทำให้ค่าจ้างแรงงานในพื้นที่ต่ำและถูกแย่งแรงงาน ดังการกล่าวของนายอินทอน ศรีลิลา (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านสาธารณสุข การควบคุมปริมาณของประชากรในพื้นที่ไม่คงที่ควบคุมได้ยาก เพราะคนกลุ่มนี้ไม่อยู่กับที่ ด้านยาเสพติด คุกเถา เพราะที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง และมีการศึกษาน้อย” การกล่าวของนายศิริวิทย์ ทีโม (สัมภาษณ์ , 20 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณที่ต้องจ่ายเพิ่มเพื่อดูแลความเป็นอยู่ ป้องกันปัญหาสังคม โครงสร้างพื้นฐานที่ต้องเปลี่ยนแปลงมากขึ้น การสร้างที่อยู่อาศัยของคนต่างด้าวมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อข้อกำหนดนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ” และการกล่าวของนายธานินทร์ สุวรรณ (สัมภาษณ์ , 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การดำรงชีวิตและการทำมาหากิน การประกอบอาชีพ เพราะคนต่างด้าวทำให้การกำหนดค่าแรงถูกลง ประชาชนเดือดร้อนเพราะค่าจ้างแรงงานต่างด้าวถูก” และการกล่าวของนางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์ , 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การบุกรุกป่าสงวนเพื่อทำการเกษตรหรือที่อยู่อาศัย ปัญหาความแห้งแล้ง กระทบความเป็นอยู่ของประชาชนและคนต่างด้าว” เป็นต้น

2) ผลกระทบที่สำคัญประกอบด้วย (1) ด้านการกำหนดนโยบายที่ต้องทำให้ครอบคลุมประชาชนในพื้นที่และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ (2) ด้านงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังการกล่าวของนายพะยอม คารมณี (สัมภาษณ์ , 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ผลกระทบต่อข้อกำหนดนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเน้นด้านคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและคนต่างด้าวที่อยู่ด้วยกันในแต่ละตำบล เพราะทั้ง 2 กลุ่มเป็นตัวขับเคลื่อนนโยบาย นำมาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดี ” การกล่าวของนายอนุสรณ์ คำอ้าย (สัมภาษณ์ , 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณมีจำกัดแต่มีภาระหลายด้าน ต้องแบกภาระในการดูแลประชาชนและคนต่างด้าวซึ่งในพื้นที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้ต้องกำหนดนโยบายอย่างค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากต้องคำนึงถึงงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย ” และการกล่าวของนายชุม

ยศ ราหมัน (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณของทางการ (นมและอาหารกลางวัน) ซึ่งหารเฉลี่ยเด็กที่มีท.ร.14 เท่านั้น” เป็นต้น

1.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

กลุ่มประชาชนทั่วไปเห็นว่า ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของอำเภอเวียงแหง ดังนี้

1) ปัญหาที่สำคัญประกอบด้วย (1) ด้านสังคม ได้แก่ พื้นที่อยู่อาศัยมีจำกัด สาธารณูปโภคในพื้นที่ไม่เพียงพอ การบุกรุกป่าสงวนเพื่อทำการเกษตรหรือทำที่อยู่อาศัย (2) ด้านเศรษฐกิจ คือ การแก่งแย่งงาน ทำให้ค่าแรงงานในพื้นที่ต่ำ (3) ด้านงบประมาณของท้องถิ่นไม่เพียงพอ ใช้ดูแลกลุ่มคนต่างด้าวตั้งการกล่าวของนายอเนก พะยิ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การบุกรุกป่าสงวนเพื่อทำการเกษตรหรือที่อยู่อาศัย ปัญหาสาธารณสุขและโรคติดต่อที่มากับคนต่างด้าว” การกล่าวของนายเหรียญชัย อ้วนคำ (สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เกิดการแย่งงานเนื่องจากแรงงานต่างด้าวมี่ค่าแรงราคาถูก ด้านการศึกษาของบุตรหลานที่ต้องแบ่งสรรงบประมาณไปให้เด็กต่างด้าว งบประมาณด้านคำรักษาพยาบาล ฯลฯ” การกล่าวของนายอินทอน ชุ่มเตียม (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านการศึกษา นักเรียนเยอะครุมีไม่เพียงพอ เรื่องงบประมาณนม /อาหารกลางวัน” และการกล่าวของ นายสุพรรณ มหาวรรณา (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านที่อยู่อาศัยมีจำกัดแต่ประชากรเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ด้านการศึกษาของเด็กเล็กทั้งอาหารกลางวัน อุปกรณ์ สื่อการสอน ด้านงบประมาณในการช่วยเหลือทุกหมู่บ้าน” เป็นต้น

2) ผลกระทบที่สำคัญประกอบด้วย (1) การกำหนดนโยบายให้ความช่วยเหลือแก่คนต่างด้าว และ (2) ด้านงบประมาณที่มีไม่เพียงพอสำหรับการบริหารงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังกล่าวการกล่าวของ นายศรีทน แก้วพิน (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “คนต่างด้าวไม่มีผลกระทบต่อการกำหนดนโยบาย และประชาชนคนไทยได้รับการดูแลดี” การกล่าวของนายวินัย แซ่มู (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ปัญหางบประมาณที่ต้องจ่ายเพิ่มในการดูแลความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตของคนต่างด้าวตามกฎหมายขั้นพื้นฐาน” การกล่าวของนายจาย คำอ้าย (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณช่วยเหลือประชากรสัญชาติไทยมีน้อยเนื่องจากต้องแบ่งไปช่วยเหลือคนต่างด้าว” การกล่าวของ นายคำ แสนคำ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านงบประมาณในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ด้านการกำหนดขอบเขตพื้นที่อยู่อาศัยของประชาชนและคนต่างด้าวตามความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่” และการกล่าวของนายสมญา จองคำ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านสาธารณูปโภค เช่น น้ำประปาหมู่บ้านไม่เพียงพอ” เป็นต้น

ผู้รับการสัมภาษณ์มีความเห็นว่าคนต่างด้าวทำให้เกิดปัญหาด้านการแย่งงานทำงานจากคนไทย, มีการอพยพเคลื่อนย้ายเข้าสู่ตัวเมือง, เป็นการเพิ่มหรือบ่อเกิดอาชญากรรม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินลดลง ปัญหาเสพติด การบุกรุกพื้นที่ป่า เกิดความหนาแน่นในการอยู่อาศัยในหมู่บ้าน มีปัญหาด้านการสาธารณสุข ส่งผลกระทบต่อการจัดสรรงบประมาณที่มีไม่เพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือในแต่ละด้าน อาทิเช่น การศึกษา การสาธารณสุข ด้านคุณภาพชีวิตของผู้สูงวัยและคนพิการ เป็นต้น

2. ผลกระทบต่อการกำหนดนโยบายขณะหาเสียงเลือกตั้งของผู้บริหารองค์กรในอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการหาเสียงของผู้บริหารปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่สามารถกำหนดนโยบาย จัดสรรงบประมาณ บริหารจัดการได้ตามที่กฎหมายกำหนด มีความเห็นจากผู้รับการสัมภาษณ์ ดังนี้

2.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

กลุ่มข้าราชการเห็นว่า ปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะหาเสียงเลือกตั้ง ดังนี้

ผลกระทบที่เกิดขึ้น ได้แก่ การเตรียมนโยบายที่ต้องพิจารณาจากกรอบกฎหมายที่ต้องนำพื้นฐานรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมาคาดการณ์สำหรับการเตรียมนโยบายที่เกี่ยวข้อง แต่พบว่าการเตรียมนโยบายมีความยุ่งยากสำหรับการวางแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่คนต่างด้าว และผลกระทบจากการไม่ทราบจำนวนคนต่างด้าวในพื้นที่ที่ชัดเจนทำให้พิจารณาการจัดทำนโยบายที่เอื้ออำนวยแก่คนต่างด้าวมีความยุ่งยาก ดังการกล่าวของนายวิชัย ลีวรรณ (สัมภาษณ์ , 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “กำหนดนโยบายการแยกคนต่างด้าวให้อยู่ในพื้นที่เฉพาะ การดูแลรักษาผลประโยชน์ให้กับประชาชนคนไทย การส่งเสริมอาชีพเพื่อป้องกันการบุกรุกเข้ามาทำมาหากินในพื้นที่ที่กระทบกับคนไทย และการดูแลสุขภาพอนามัยของคนต่างด้าวที่ส่งผลกระทบต่อคนไทย ” และการกล่าวของนายสุนทร ชงนาราชกูร์ (สัมภาษณ์ , 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบเนื่องจากขณะหาเสียงเลือกตั้งคิดว่าสามารถทำตามนโยบายได้ แต่เมื่อนำนโยบายมาสู่การปฏิบัติไม่สามารถทำได้ หรือทำได้แต่ไม่เป็นที่พอใจของราษฎร เนื่องจากบางครั้งคณะผู้บริหารไม่มีข้อมูลจำนวนคนต่างด้าวในพื้นที่ที่แน่นอน ” อย่างไรก็ตามมีผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่สร้างผลกระทบอันใดเนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังคำกล่าวของนายชুমยศ ราหมัน (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) การกล่าวของนายสาขันธ์ ใจบุญ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) และนายวิทยา ชุมภูคำ (สัมภาษณ์, 26

เมษายน 2553) กล่าวทำนองเดียวกันว่า “ไม่มีผลเนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง

2.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

กลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้านเห็นว่า ผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะหาเสียงเลือกตั้ง พบว่า ทั้งหมดเห็นว่าไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด เนื่องจากเป็นผู้ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ดังการกล่าวของนายพรหมมา ใหม่ดี (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่มีผล เนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง และเท่าที่ดูคนต่างด้าวก็ไม่ได้ออกมาสนับสนุนหรือช่วยหาเสียง แต่มีการวิพากษ์วิจารณ์ผู้สมัครแต่ละคนว่าใครดีหรือไม่ดี นิสัยเป็นอย่างไร ” ยกเว้นเพียงรายเดียวที่กล่าวว่า ปัญหาเกิดที่พบคือมีจำนวนคนต่างด้าวที่ไม่ทราบแน่นอนจึงอาจส่งผลกระทบต่อเตรียมนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ ดังการกล่าวของนายเต็งยูน ผายนาง (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “กำหนดกลุ่มเป้าหมายได้ยากเนื่องจากประชากรต่างด้าวมามาก”

2.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นเห็นว่า ผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะหาเสียงเลือกตั้ง พบว่า ทั้งหมดเห็นว่าไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด เนื่องจากเป็นผู้ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ดังการกล่าวของนายชานินทร์ สุวรรณ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่มีผล เนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง” มีเพียงนักการเมืองท้องถิ่นเพียง 2 รายเห็นว่า มีปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณที่มีอยู่จำกัด จึงส่งผลกระทบต่อกำหนดนโยบายสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและคนต่างด้าว ดังการกล่าวของนายอินทอน ศรีลีลา (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านการพัฒนา การกำหนดนโยบายเกี่ยวข้องกับงบประมาณ ถ้าหมู่บ้านไหนคนต่างด้าวเยอะ พื้นที่ดูแลเยอะ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอาจไม่ทั่วถึง ” และการกล่าวของนายอนุสรณ์ คำอ้าย (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำได้ยากขึ้น เนื่องจากต้องคำนึงถึงคุณภาพชีวิตและปัจจัยพื้นฐานเพื่อการดำรงชีวิตของคนต่างด้าว เช่น การศึกษา สาธารณสุข ไฟฟ้า ฯลฯ ทำให้ต้องใช้จ่ายงบประมาณประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละปีจำนวนมากเพื่อดูแลคนต่างด้าว ” ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์กลุ่มนี้จำนวนหนึ่งเห็นว่าสร้างผลกระทบโดยเฉพาะผลกระทบเกี่ยวกับการงบประมาณที่อาจทำให้ไม่เพียงพอสำหรับนำไปใช้ในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพราะมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องนำไปใช้สำหรับการพัฒนาบุคคล รวมถึงกลุ่มคนต่างด้าวอีกด้วย เช่นการกล่าวของนายอินทอน ศรีลีลา (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ด้านการพัฒนาการ

กำหนดนโยบายเกี่ยวข้องกับงบประมาณ ถ้าหมู่บ้านไหนคนต่างด้าวเยอะ พื้นที่ดูแลเยอะ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอาจไม่ทั่วถึง” ถ้อยคำของนายอนุสรณ์ คำอ้าย (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) กล่าวว่า “การกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำได้ยากขึ้นเนื่องจากต้องคำนึงถึงคุณภาพชีวิตและปัจจัยพื้นฐานเพื่อการดำรงชีวิตของคนต่างด้าว เช่น การศึกษา สาธารณสุข ไฟฟ้า ฯลฯ ทำให้ต้องใช้จ่ายงบประมาณประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละปีจำนวนมากเพื่อดูแลคนต่างด้าว”

2.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

กลุ่มประชาชนทั่วไปเห็นว่าผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการกำหนดนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะหาเสียงเลือกตั้ง พบว่า ทั้งหมดเห็นว่าไม่มีผลกระทบแต่อย่างใด เนื่องจากเป็นผู้ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ดังการกล่าวของนายอินทอน ชุ่มเต็ม (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่มีผล เนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง”

เนื่องจากคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการเลือกตั้งในทุกระดับจึงไม่มีผลกระทบต่อการกำหนดนโยบายในขณะหาเสียงเลือกตั้งในระดับอำเภอ อาทิจ การเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาของท้องถิ่น การเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน กรรมการหมู่บ้าน แต่คนต่างด้าวกลับให้ความร่วมมือในการหาเสียงตามสมควร อาทิจ การคิดป้ายหาเสียง การเดินประชาสัมพันธ์ แจกใบปลิว เป็นต้น

3. ผลกระทบต่อการดำเนินนโยบายภายหลังทำหน้าที่ของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกับหน่วยงานต่างๆ ในอำเภอเวียงแหง

3.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

กลุ่มข้าราชการเห็นว่าผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการดำเนินนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายหลังทำหน้าที่บริหารและการปฏิบัติงานของหน่วยงานในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบด้านการงบประมาณที่นำไปใช้สำหรับดำเนินนโยบายที่ทำให้คนไทยและคนต่างด้าวอยู่กันอย่างมีความสุขทั้งด้านสุขภาพอนามัย การจัดระเบียบสังคม ดังการกล่าวของนายสุนทร ชงนารายณ์ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบด้านงบประมาณเนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการจัดสรรจากกรมหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามจำนวนประชากรสัญชาติไทยตามฐานข้อมูล” และการกล่าวของนายวิชัย ลือวรรณ (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การกำหนดนโยบายต้องดูทั้งคนไทยและคนต่างด้าวให้อยู่กันอย่างปกติสุข ไม่มีปัญหากระทบกระทั่งกัน ดูแลเรื่องสุขภาพอนามัยของคนต่างด้าวเพื่อป้องกันไม่ให้เป็นพาหะนำโรคติดต่อมาระบาดในหมู่คนไทย การจัดระเบียบสังคมให้อยู่ในพื้นที่เฉพาะ มิให้มี

การกระจายจนยากแก่การควบคุมและการรักษาความสงบ เป็นหน้าที่ที่จะต้องให้บริการเช่นเดียวกับคนไทยตามที่กฎหมายกำหนด” เป็นต้น แต่มีผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่มีผลกระทบใดเลย เนื่องจากการดำเนินนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานต่างๆ นั้นจำเป็นต้องปฏิบัติเหมือนกันทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นประชาชนคนไทยหรือคนต่างด้าว ดังคำกล่าวของนายสาธิต ใจบุญ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ไม่มีเพราะเป็นหน้าที่ที่จะต้องให้บริการเช่นเดียวกับคนไทยตามที่กฎหมายกำหนด” ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งเห็นว่าไม่น่าส่งผลกระทบต่อเพราะนักการเมืองท้องถิ่นย่อมทราบเป็นอย่างดีแล้วว่าประเด็นใดสามารถนำมาใช้กำหนดเป็นนโยบายได้บ้าง เช่นคำกล่าวของนายวิทยา ชุมภูคำ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ไม่มีผลกระทบเพราะผู้บริหารจะหาหรือความเป็นไปได้ของนโยบายขณะหาเสียงเลือกตั้ง”

3.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

กลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้านเห็นว่าผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการดำเนินนโยบายของบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายหลังทำหน้าที่บริหารและการปฏิบัติงานของหน่วยงานในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบด้านการงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งงบประมาณจำนวนหนึ่งจำเป็นต้องนำไปใช้สำหรับการช่วยเหลือคนต่างด้าวที่เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน ดังคำกล่าวของนายบุญหาญ จองปู่ (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เพราะคนต่างด้าวต้องได้รับความช่วยเหลือขั้นพื้นฐานตามที่กฎหมายกำหนด และนโยบายตามความเหมาะสมและความเดือดร้อน” การกล่าวของนายพรมมา ไหมดี (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีปัญหาเพราะงบประมาณน้อยและสนับสนุนเฉพาะคนไทยเท่านั้น ไม่ได้กำหนดเพิ่มให้คนต่างด้าว เช่นอาหารกลางวันนักเรียน” และการกล่าวของนายคำมูล แสงใบ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เพราะคนเหล่านี้อยู่ในหมู่บ้าน ให้ความช่วยเหลืองานส่วนรวมของหมู่บ้าน จึงต้องมีนโยบายช่วยเหลือในด้านที่พอจะช่วยเหลือได้ตามความเหมาะสม” เป็นต้น

3.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นเห็นว่าผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการดำเนินนโยบายของบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายหลังทำหน้าที่บริหารและการปฏิบัติงานของหน่วยงานในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบในด้านการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้แก่คนต่างด้าวตามการให้ความช่วยเหลือตามหลักสิทธิมนุษยชน การนำไปใช้แก้ปัญหาอื่น ๆ เช่น โรคติดต่อ และการรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ที่ต้องมีการกระจายที่ส่วนหนึ่งไปใช้สำหรับกลุ่มคนต่างด้าวทำให้การใช้งบประมาณสำหรับประชาชนทั่วไปลดน้อยลงไปด้วย ดังเห็นได้จากคำกล่าวของนายคำ ตุ่นหล้า (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบ เพราะต้องให้การช่วยเหลือตามที่กฎหมายขั้นพื้นฐานกำหนด” การกล่าวของ นายพะยอม คารมณ

(สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบด้านการกระจายงบประมาณตามความเหมาะสมของนโยบายที่คณะผู้บริหารได้อนุมัติไป ” และการกล่าวของนายอนุสรณ์ คำอ้าย (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบที่ต้องกระจายงบประมาณไปด้านการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ป่าไม้ ของจากครัวเรือนคนต่างด้าว รวมถึงปัญหาโรคติดต่อต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในคนต่างด้าว ” เป็นต้น ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่มีผลกระทบเพราะการดำเนินนโยบายใดๆ ของหน่วยงานต่างในอำเภอเวียงแหงและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้บริหารที่ได้รับเลือกตั้งจำเป็นต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด นายศิริวิทย์ ทีโม (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ไม่มีเพราะการดำเนินนโยบายของผู้บริหารต้องเป็นตามที่กฎหมายบัญญัติ ” และการให้สัมภาษณ์ของ นางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ระบุว่า “ไม่มี คนต่างด้าวจะได้รับประโยชน์เฉพาะจากนโยบายที่เป็นส่วนรวมและนโยบายอื่นที่กำหนดให้เฉพาะ ”

3.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

กลุ่มประชาชนทั่วไปเห็นว่าผลกระทบของคนต่างด้าวต่อการดำเนินนโยบายของบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายหลังทำหน้าที่บริหารและการปฏิบัติงานของหน่วยงานในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบในด้านการดำเนินนโยบายที่ต้องดำเนินไปตามหลักเกณฑ์และที่กฎหมายกำหนดและมีผลกระทบกับการงบประมาณที่ต้องนำไปใช้สำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการพัฒนาอื่น ๆ ที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่คนต่างด้าว ดังการกล่าวของนายสมญา จงคำ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบอย่างมาก เช่น การกำหนดนโยบายแผนงานและโครงการไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน เนื่องจากประชากรต่างด้าวมากขึ้นและไม่สามารถควบคุมจำนวนได้ ” การกล่าวของนายจาย คำอ้าย (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ผลกระทบมีบ้าง เพราะตามหลักนโยบายของท้องถิ่นต้องมุ่งพัฒนาชุมชนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทำให้ไม่สามารถเลือกปฏิบัติได้ และบุคคลเหล่านี้ได้รับประโยชน์ตามกฎหมายขั้นพื้นฐาน ” และการกล่าวของนายจันทร์คำ แก้วคำ (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบในการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาคนต่างด้าวที่มีจำนวนมากขึ้น เพราะถ้ากำหนดนโยบายมาแล้ว การควบคุมคนต่างด้าวให้อยู่ในกฎของหมู่บ้านจะทำให้ปัญหาลดลง คุณภาพชีวิตดี ความเป็นอยู่ดี มีความเสมอภาค ” เป็นต้น แต่มีผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นภายหลังรับเลือกตั้งนี้เพราะกฎหมายกำหนดให้ความช่วยเหลือหรือการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ชัดเจนอยู่แล้ว มีส่วนทำให้การกำหนดนโยบายในขณะหาเสียงต้องสอดคล้องกับกฎหมายที่กำหนดไว้ดังกล่าว นายอาตาพะ ลีย่าง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ไม่มี แต่ต้องช่วยเหลือตามที่กฎหมายขั้นพื้นฐานกำหนด ” นายวินัย

แซมมู (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ระบุว่า “ไม่มีผล เพราะนโยบายของ อบต. จะเป็นไปตามกฎหมายกำหนดไว้”

จะเห็นได้ว่าการมีคนต่างด้าวในพื้นที่อำเภอเวียงแหงจำนวนมากมีผลกระทบต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนอกจากนั้นการปฏิบัติงานตามนโยบายบางหน่วยราชการมีงบประมาณไม่เพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือคนต่างด้าวและหน่วยงานไม่มีข้อกฎหมาย ระเบียบ ข้อสั่งการจัดงบประมาณสนับสนุน แต่ก็มีบางรายที่เห็นว่าไม่กระทบเพราะอย่างไรก็ตามหน่วยงานต้องปฏิบัติตามกฎหมายอยู่แล้ว

4. ผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่

4.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

กลุ่มข้าราชการเห็นว่าผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนและคนต่างด้าวในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบคือทั้งประชาชนและคนต่างด้าวได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ไม่ทั่วถึงเนื่องจากมีจำนวนคนต่างด้าวเพิ่มขึ้นและทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดสรรงบประมาณจำนวนหนึ่งไปใช้สำหรับคนต่างด้าวให้มีอาชีพ ได้รับบริการสาธารณสุข พัฒนาคุณภาพชีวิต ดังการกล่าวของนายสุรพล บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง ขาดการดูแลเอาใจใส่จากผู้บริหารที่ไม่ให้ความสำคัญ ” การกล่าวของนายวิชัย ลือวรรณ (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ต้องนำงบประมาณไปช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยและคนต่างด้าวเพิ่มขึ้น อาจไม่เพียงพอต่อการพัฒนาด้านอื่น ๆ ด้านการศึกษาการอาชีพให้สามารถพึ่งตนเองได้ ” และการกล่าวของ นายสาธิตน์ ใจบุญ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบด้านงบประมาณ เพราะประชากรคนต่างด้าว โดยเฉพาะเด็กเพิ่มขึ้นมากงบประมาณมีจำกัด คุณภาพการบริการด้อยลง คนไทยได้รับผลกระทบ” เป็นต้น

4.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

กลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้านเห็นว่าผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนและคนต่างด้าวในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบที่สำคัญได้แก่การไม่สามารถให้ความช่วยเหลือการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้อย่างครบถ้วนอันเนื่องจากต้องแบ่งสรรงบประมาณส่วนหนึ่งไปให้ความช่วยเหลือแก่คนต่างด้าวในพื้นที่ที่มีส่วนทำให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับความช่วยเหลือลดน้อยลง และในขณะเดียวกันการให้ความช่วยเหลือแก่คนต่างด้าวก็มีข้อจำกัดอยู่ด้วยกันเช่น ดังเช่น ผู้พิการจะไม่ได้รับความช่วยเหลือเพราะไม่มีสัญชาติ เป็นต้น ดังการ

กล่าวของนายเต็งฮุ้น ผายนาง (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การช่วยเหลือไม่ครอบคลุมทุกด้าน เนื่องจากคนต่างด้าวมีจำนวนมาก นโยบายพื้นฐานไม่สามารถเข้าถึงได้” การกล่าวของนายชินโชติ ปานันท์ (สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “จำนวนประชากรมีมาก การช่วยเหลือด้านคุณภาพชีวิตไม่ทั่วถึง มีความเหลื่อมล้ำด้านสัญชาติที่เป็นปัญหาที่แก้ไม่ได้อีกมาก” การกล่าวของนายพรมมา ใหม้ดี (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบเหมือนกัน เช่น ผู้พิการไม่มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือ เพราะไม่มีสัญชาติ ต้องช่วยบางอย่างเท่าที่พอจะทำได้” และการกล่าวของนายจันทร์แก้ว โปธา (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีเพราะต้องเจียดงบประมาณไปช่วยคนต่างด้าวทำให้คนไทยในพื้นที่ได้รับความช่วยเหลือไม่เต็มที่” เป็นต้น

4.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

กลุ่มนักการเมืองท้องถิ่นเห็นว่าผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนและคนต่างด้าวในอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่แก่ประชาชนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นสามารถให้การช่วยเหลือได้น้อยทั้งประชาชนชาวไทยและคนต่างด้าว ทั้งนี้เนื่องจากการกระจายการใช้งบประมาณในเรื่องดังกล่าว ทำให้การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งชาวไทยและคนต่างด้าวน้อยแต่เมื่อพิจารณาเฉพาะผลที่ได้รับจากการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนคนไทยที่หน่วยงานในอำเภอเวียงแหง เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถให้การช่วยเหลือในบางเรื่องได้ เช่น เบี้ยยังชีพคนพิการ คนชรา ผู้ป่วยเอดส์ เป็นต้น นอกจากนี้การให้บริการอื่นที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่และการสาธารณสุขให้แก่คนต่างด้าวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกระทำได้น้อยเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอกับจำนวนประชากรและคนต่างด้าวที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบนี้ก็คืองบประมาณที่ไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากรในพื้นที่ ดังการกล่าวของ นายพะยอม คารมณ (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “นโยบายส่วนใหญ่จะช่วยบุคคลสัญชาติไทย ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างเต็มที่ ส่วนนโยบายที่จะช่วยเหลือคนต่างด้าวมีน้อย” การกล่าวของนางศุภรัตน์ ปวงแก้ว (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนสัญชาติไทยทำได้ไม่ดีพอ เพราะคนต่างด้าวมียากกว่า” การกล่าวของ นายคำ ตุ่นหล้า (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่สามารถช่วยเหลือคนต่างด้าวในเรื่องเบี้ยยังชีพ เบี้ยคนพิการและแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์ต่างๆ ตามที่ทางการกำหนดให้คนสัญชาติไทยเท่านั้น” การกล่าวของนายธานินทร์ สุวรรณ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านความเป็นอยู่ ด้านสาธารณสุข งบประมาณน้อย เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอกับจำนวนประชากรและคนต่างด้าว” และการ

กล่าวของนางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณน้อย ประชากรมาก จึงไม่ทั่วถึงครบถ้วน”

4.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

กลุ่มประชาชนทั่วไปเห็นว่าผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนและคนต่างด้าวของอำเภอเวียงแหง พบว่า มีผลกระทบในการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่แก่คนต่างด้าวในพื้นที่โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนคนไทยด้วยงบประมาณที่มากกว่าประกอบกับงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวนน้อย ไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากรทำให้การช่วยเหลือด้านคุณภาพชีวิตน้อยตามไปด้วยดังการกล่าวของนายศรีทน แก้วฝั้น (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนคนไทยดีขึ้น แต่คนต่างด้าวไม่ได้รับการพัฒนา” การกล่าวของนายดำ แสนคำ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “งบประมาณน้อย ประชากรมาก จึงดูคุณภาพชีวิตประชาชนได้ไม่ดีพอ” การกล่าวของ นายวินัย แซ่มู (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีผลกระทบด้านงบประมาณ เพราะประชากรคนต่างด้าว โดยเฉพาะเด็กเพิ่มขึ้นมากไม่มีการคุมกำเนิด งบประมาณมีจำกัด คุณภาพการบริการด้อยลง คนไทยได้รับผลกระทบ ” และการกล่าวของ นายจันทร์คำ แก้วคำ (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “คนต่างด้าวมียาก การช่วยเหลือไม่ทั่วถึง” เป็นต้น

ผู้ให้การสัมภาษณ์ต่างเห็นว่าการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนต่างด้าวไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง อาทิตหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขาดการดูแลเอาใจใส่ผู้บริหาร ไม่ให้ความสำคัญเพราะต้องนำงบประมาณไปช่วยเหลือคนไทยก่อน

ตอนที่ 2 บทบาทของอำเภอเวียงแหงต่อคนต่างด้าว

การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 5 กลุ่ม เกี่ยวกับบทบาทการดำเนินงานหรือการบริหารราชการตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดของอำเภอเวียงแหงในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อคนต่างด้าวในพื้นที่อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งพบว่าบทบาทหน้าที่ของอำเภอเวียงแหงกับประชาชนและคนต่างด้าว ข้าราชการกรมการปกครองนายสุรพล บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) อธิบายว่า ประกอบด้วยหน้าที่หลักสำคัญคือ

1) ควบคุมจัดการบริหารแรงงานต่างด้าวตามหลักสากล พัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น

2) ด้านสาธารณสุขขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องประกาศให้องค์กรในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังปัญหาสิ่งแวดล้อม ฝึกอบรม คุณแลสุขภาพลักษณะ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคต

3) ส่งเสริมอาชีพประชาชนในพื้นที่ ทั้งผู้มีสัญชาติไทยและคนต่างด้าวในพื้นที่ที่มีงานทำตามสมควรแก่ศักยภาพ ตลอดจนส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อความเจริญของท้องถิ่น

ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับบทบาทหรือการบริหารราชการต่อประชาชนและคนต่างด้าวมีดังต่อไปนี้

1. ความสมบูรณ์ของการแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง

เกี่ยวกับการแสดงบทบาทตามหน้าที่ซึ่งมีในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่

กฎหมายกำหนดเฉพาะการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนได้สมบูรณ์หรือไม่ตามความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละกลุ่มเป็นดังนี้

1.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในปัจจุบันตามความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่าปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะภารกิจด้านการถ่ายโอนการศึกษาและการสาธารณสุข การการพัฒนาและการส่งเสริมอาชีพก็ยังไม่ครบถ้วนรวมทั้งเห็นว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเน้นการพัฒนาด้านสาธารณสุขไปมากกว่าคุณภาพชีวิตที่ผู้บริหารมักจะเน้นหนักไปในทางกิจกรรมนันทนาการมากกว่าการให้สาระที่จำเป็นแก่ประชาชน อย่างไรก็ตามการแสดงบทบาทตามหน้าที่ไม่สมบูรณ์ส่วนหนึ่งก็มาจากงบประมาณที่ต้องใช้สำหรับดำเนินการตามแผนพัฒนาท้องถิ่นซึ่งก็มาจากประชาคมที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องนำมาใช้พิจารณาจัดทำงบประมาณสำหรับดำเนินการดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายชুমยศ ราหมัน (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ยังไม่ครบถ้วน ค้างภารกิจถ่ายโอนการศึกษา การสาธารณสุข ” การกล่าวของ นายสายัณฑ์ ใจบุญ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ครบถ้วน เช่น ด้านสาธารณสุข องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทน้อยเพราะคิดว่าเป็นหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐอยู่แล้ว ด้านการพัฒนาส่งเสริมอาชีพบางครั้งให้สิทธิเฉพาะคนไทย ” การกล่าวของ นายสุรพล บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “อบต.จะเน้นการพัฒนาด้านสาธารณสุขไปมากกว่าคุณภาพชีวิต รวมทั้งผู้บริหารจะเน้นหนักไปในทางกิจกรรมนันทนาการมากกว่า ” และการกล่าวของ นายวิชัย ลีวรรณ (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ขึ้นอยู่กับงบประมาณและต้องดำเนินการตามแผนพัฒนาท้องถิ่น ”

อย่างไรก็ตามมีข้าราชการผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งไม่ทราบข้อมูลด้านการแสดงบทบาทตามหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวเพราะขาดข้อมูล ดังการกล่าวของนายสุนทร ชงนาราชบุรี (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ระบุว่า “ไม่ทราบ เนื่องจากไม่มีข้อมูลว่า อบต.ดำเนินโครงการอะไรบ้างในแต่ละตำบล”

1.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในปัจจุบันตามความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนน้อยเห็นว่าการแสดงบทบาทตามหน้าที่ในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ครบเนื่องจากการจัดทำนโยบายที่มีข้อจำกัดเพราะขาดงบประมาณสนับสนุนรวมทั้งงบประมาณไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากร ดังความเห็นของนายพรมมา ไหมดี (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ยังไม่ครบ บางอย่างก็ทำยาก” นายเปะ เลาฮีปา (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ไม่ครบ เพราะงบประมาณมีน้อยแต่ประชากรมากและหลายหมู่บ้านจึงต้องกระจายให้ทั่วถึงทุกหมู่บ้าน”

1.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในปัจจุบันตามความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น พบว่าภาคีราชการอำเภอเวียงแหงในส่วนของการแสดงบทบาทตามหน้าที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ไม่ครบเพราะในขณะนี้งบประมาณน้อยไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนที่เพิ่มขึ้นตลอดเวลาในขณะเดียวกันก็เห็นว่าผู้บริหารขาดความเข้าใจในสภาพปัญหาที่แท้จริงของพื้นที่ทำให้จัดทำแผนสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนไม่ตรงกับปัญหาดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายธานินทร์ สุวรรณ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ยังไม่ครบเพราะงบประมาณมีน้อยแต่ประชากรเพิ่มขึ้นทุกวัน ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน” การกล่าวของนายอนุสรณ์ คำอ้าย (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนมีขอบข่ายและประเด็นการพัฒนาที่กว้างและหลากหลาย แต่งบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำกัดจึงไม่อาจพัฒนาให้ครอบคลุมทุกด้านได้ จึงได้บูรณาการขอความช่วยเหลือจากส่วนราชการอื่นๆ ดำเนินการร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อพัฒนาให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ” และการกล่าวของนางคำหล้า คำอ้าย (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ครบ เพราะบางครั้งผู้บริหารไม่สามารถเข้าถึงปัญหาที่แท้จริง ให้ความช่วยเหลือไม่ดีเท่าที่ควรหรือช่วยเหลือผิดประเภท ” ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งกล่าวว่าการแสดงบทบาทตามหน้าที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในขณะนี้ครบถ้วนตามนโยบายของคณะผู้บริหารท้องถิ่น ความเห็นของนายพะยอม คารมณี (29 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ได้ครบถ้วนตามนโยบายผู้บริหารทุกหมู่บ้านเท่ากัน ” และนางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) เห็นว่า “ครบตามนโยบายของ อบต.”

1.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในปัจจุบันตามความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป พบว่าภาคราชการอำเภอเวียงแหงในส่วนของ การแสดงบทบาทตามหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะนี้ แม้ว่าจะเป็นไปตามกฎหมายทุกประการแต่ก็เห็นว่ายังไม่ครบถ้วน โดยเห็นว่าเป็นผลมาจากงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีน้อยไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากรการใช้จ่ายงบประมาณสำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ในรายเรื่องจึงมีน้อยเกินไป รวมทั้งการแสดงบทบาทตามหน้าที่นั้นยังขาดในเรื่องสำคัญได้แก่การประปา ขยะมูลฝอย การสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม ประชาชนต้องการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดสรรงบประมาณเพิ่มในส่วนดังกล่าวดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายจาย คำอ้าย (สัมภาษณ์ , 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ครบ เพราะงบประมาณมีน้อยแต่ประชากรมากและหลายหมู่บ้าน จึงต้องกระจายให้ทั่วถึงทุกหมู่บ้าน” การกล่าวของนายอาตาพะ ลีย่าง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ยังไม่ครบ เช่น ด้านสาธารณสุข อาจเป็นเพราะงบประมาณน้อยและต้องแบ่งไปช่วยคนต่าง ตำบล ” และการกล่าวของนายสมญา จองคำ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ครบ น่าจะจัดสรรงบมาจัดการเรื่องน้ำประปา ขยะมูลฝอย คูแลปัญหาขยะบริเวณถนนและแหล่งน้ำที่สำคัญ ” ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งแสดงความเห็นว่าบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขณะนี้ ครบถ้วนทุกประการตามนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและไม่มีปัญหาด้านความเป็นอยู่ของประชาชนแต่ประการใด นายพินิจ ศรีวงษ์สาย (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ครบตามนโยบายของ อบต ”. และ ความเห็นของนายจันทร์คำ แก้วคำ (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ครบ ไม่มีปัญหาด้านความเป็นอยู่ของประชาชน”

จะเห็นได้ว่าอำเภอเวียงแหงมีหลายหน่วยงานแต่ละหน่วยมีภารกิจแตกต่างกันไปตามที่กฎหมายกำหนด บางกรณีจึงไม่สามารถปฏิบัติงานให้เป็นเอกภาพได้ ประกอบกับไม่มีข้อกฎหมายให้ดำเนินการและยังขาดงบประมาณช่วยเหลือคนต่างตำบลอย่างจริงจัง

2. ประโยชน์จากการแสดงบทบาทตามหน้าที่อำเภอเวียงแหง

เกี่ยวกับประโยชน์ของการแสดงบทบาทตามหน้าที่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนของอำเภอเวียงแหงในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กฎหมาย

กำหนดให้แก่ประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละกลุ่มเป็นดังนี้

2.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ พบว่ามีความแตกต่างกันตามกฎหมาย เพราะกฎหมายกำหนดให้สิทธิต่าง ๆ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติเฉพาะประชาชนสัญชาติไทยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามกำหนดแต่ในแง่ของการให้บริการสาธารณะทั้งประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวเท่าเทียมกัน ดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายชุมยศ ราหมัน (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “แตกต่างกันเฉพาะในส่วนที่กฎหมายกำหนดให้สิทธิคนไทย แต่การบริการสาธารณะเท่าเทียมกัน ” และการกล่าวของนายสายัณห์ ใจบุญ (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “แตกต่างกันบางเรื่องในส่วนที่กฎหมายกำหนดให้สิทธิ เช่น การรักษาพยาบาล ” และมีความเห็นของนายวิทยา ชุมภูคำ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) กล่าวว่า “เน้นคนไทยมากกว่า”

2.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน พบว่า มีความแตกต่างกันตามกฎหมาย เพราะกฎหมายกำหนดให้สิทธิต่าง ๆ ในหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติเฉพาะประชาชนสัญชาติไทยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามกำหนดแต่ในแง่ของการให้บริการสาธารณะทั้งประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวเท่าเทียมกัน ดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายเต็งยูน ผายนาง (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ส่วนใหญ่เน้นบุคคลสัญชาติไทย คนต่างด้าวมีข้อจำกัดเรื่องสัญชาติ ” การกล่าวของนายสมศักดิ์ วิศา (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “คนไทยได้ประโยชน์มากกว่าเพราะคนไทยเป็นผู้กำหนดนโยบาย” และการกล่าวของนายถวิล จิตตะวงษ์ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “แตกต่างกันบางเรื่อง เช่น สิทธิของคนต่างด้าวตามที่กฎหมายกำหนด ” และความเห็นของนายบุญหาญ จองปู้ก (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) กล่าวว่า “ได้ประโยชน์ทั้ง 2 กลุ่ม แต่แตกต่างกันส่วนที่กฎหมายกำหนดสิทธิขั้นพื้นฐาน ” เป็นต้น ยังมีผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งเห็นว่าประชาชนไทยและคนต่างด้าวได้ประโยชน์เท่ากัน ความเห็นของนายคำมูล แสงใบ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) ระบุว่า “ได้ประโยชน์ทั้ง 2 กลุ่ม เพราะตามนโยบายช่วยตามความเหมาะสม ตามสถานภาพสัญชาติ ความจำเป็นจากมากไปหาน้อยตามลำดับ”

2.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น พบว่า มีความแตกต่างกันตามกฎหมาย เพราะกฎหมายกำหนดให้สิทธิต่าง ๆ โดยเฉพาะในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติเฉพาะประชาชนสัญชาติไทยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด ดังเห็นได้จากการกล่าวของ นายพะยอม การมณี (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ส่วนใหญ่เน้นบุคคลสัญชาติไทย” การกล่าวของนางสุธีรัตน์ ปวงแก้ว (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ส่วนใหญ่คนไทยได้ประโยชน์มากกว่า” การกล่าวของนายคำ ตุ่นหล้า (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “บุคคลสัญชาติไทย ย่อมได้รับความช่วยเหลือตามสิทธิพลเมืองไทยที่กฎหมายกำหนด บุคคลไร้สัญชาติ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือตามหลักสิทธิมนุษยชน” และการกล่าวของนายประสิทธิ์ มะสะบุตร (สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เป็นประโยชน์ต่อทั้ง 2 กลุ่มแต่ส่วนใหญ่คนไทยได้ประโยชน์มากกว่าตามนโยบายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ความเห็นของนางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) เห็นว่า “เป็นประโยชน์ต่อทั้ง 2 กลุ่ม แต่ก็ยังมีความเหลื่อมล้ำอยู่และไม่ชัดเจนในส่วนของคนต่างด้าว” เป็นต้น ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนหนึ่งกล่าวว่าการแสดงบทบาทตามหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ทำให้ประชาชนคนไทยและคนต่างด้าวได้ประโยชน์ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด เช่น นายประสิทธิ์ มะสะบุตร (สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2553) กล่าวว่า “เป็นประโยชน์ต่อทั้ง 2 กลุ่มแต่ส่วนใหญ่คนไทยได้ประโยชน์มากกว่าตามนโยบายของ อบต.”

2.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

การแสดงบทบาทตามหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ให้แก่ประชาชนสัญชาติไทยกับคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันตามกฎหมาย เพราะกฎหมายกำหนดให้สิทธิต่าง ๆ โดยเฉพาะอำเภอเวียงแหง ในหน่วยงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติเฉพาะประชาชนสัญชาติไทยทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด ดังเห็นได้จากการกล่าวของนายจันทร์คำ แก้วคำ (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ส่วนใหญ่คนไทยได้ประโยชน์มากกว่า” การกล่าวของนายคำ แสนคำ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เป็นประโยชน์ต่อทั้ง 2 กลุ่ม แต่แตกต่างกันที่สัญชาติ ตามความเหมาะสม ตามลำดับ” และการกล่าวของนายวินัย แซ่มู (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เป็นประโยชน์ต่อคนไทยมากกว่า เพราะประชาชนสามารถเข้าถึงได้ ต่างกับคนต่างด้าวที่เข้าถึงยาก ให้ความช่วยเหลือยาก ไม่รู้ปัญหาที่แท้จริง” มี

ความเห็นของนายจาย คำอ้าย (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ระบุว่า “ด้านการบริการได้ประโยชน์เท่าเทียมกันแต่ในบางเรื่องท้องถิ่นก็ให้ความสำคัญกับคนไทยมากกว่า”

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเห็นว่าอำเภอมีหลายหน่วยงานภารกิจในการแสดงบทบาทจึงความแตกต่างกันตามกฎหมายบัญญัติเพราะกฎหมายมิได้บัญญัติหรือกำหนดให้ชัดเจนว่าทุกหน่วยงานต้องจัดงบประมาณบริการสาธารณะแก่คนต่างด้าวเหมือนคนไทยภาระในการดูแลจึงตกแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานในพื้นที่หมู่บ้าน ตำบล

3. การถูกกีดกันจากคนต่างด้าวในการแสดงบทบาทตามหน้าที่อำเภอเวียงแหง เกี่ยวกับการถูกกีดกันจากคนต่างด้าวที่มีผลต่อการแสดงบทบาทตามหน้าที่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนของอำเภอเวียงแหง ตามความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละกลุ่มเป็นดังนี้

3.1 ความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ

การกีดกันให้อำเภอเวียงแหง แสดงบทบาทหน้าที่โดยคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มข้าราชการ พบว่า การแสดงบทบาทหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง ถึงแม้ว่าในพื้นที่จะมีคนต่างด้าวเป็นจำนวนมากแต่ก็ไม่ถูกกีดกันจากคนต่างด้าวแต่อย่างใดในทางตรงข้ามกลับให้ความร่วมมือกับอำเภอเวียงแหงในทุกเรื่อง รวมทั้งคนต่างด้าวก็เข้าใจว่าเมื่อเข้ามาอาศัยในพื้นที่แล้วย่อมต้องช่วยกันพัฒนาจึงให้ความร่วมมือในการพัฒนาเป็นอย่างดีแต่ทั้งนี้การแสดงบทบาทร่วมมือกับอำเภอและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของคนต่างด้าวในก็มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้ที่ทำงานในโรงงานที่มักอยู่ในเขตเมืองแต่กลับมีปัญหาการให้ความร่วมมือมากกว่าคนต่างด้าวที่อยู่ในเขตชนบท ดังเห็นได้จากกรกล่าวของ นายวิทยา ชุมภูคำ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกีดกัน ได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวอย่างเต็มที่ในทุกเรื่อง” การกล่าวของนายวิชัย ลือวรรณ (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่มี เพราะคนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่จะต้องให้ความร่วมมือและช่วยพัฒนาร่วมกับหมู่บ้าน ” และมีผู้ให้สัมภาษณ์นายสุรพล บุญมิตร (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) มีความเห็นเพิ่มเติมว่า “บทบาทของชนกลุ่มน้อยมีความแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ การรวมกลุ่มมีความแตกต่าง โดยเฉพาะตามโรงงานจะมีปัญหามากกว่าในชนบท โดยเฉพาะอำนาจการต่อรองเรื่องผลประโยชน์”

3.2 ความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน

การกีดกันให้อำเภอเวียงแหง แสดงบทบาทหน้าที่โดยคนต่างด้าวตามความคิดเห็นของกลุ่มกำนันผู้ใหญ่บ้าน พบว่า การแสดงบทบาทหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง ไม่ถูกกีดกันจากคนต่างด้าวแต่อย่างใด แต่ให้ความร่วมมือในการทำงานด้านการพัฒนากับอำเภอและองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นอย่างเต็มที่ คงมีเฉพาะเรื่องที่มีแรงกดดันอยู่บ้างได้แก่ ด้านที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน เท่านั้น ดังการกล่าวของนายชิน โสติ ปานันท์ (สัมภาษณ์, 25 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน ได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวอย่างเต็มที่ในทุกเรื่อง ” การกล่าวของ นายสมศักดิ์ วิศา (สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ถูกกดดันด้านที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน ส่วนความร่วมมือนั้นจะ ให้ความร่วมมือตามผลประโยชน์ที่ได้รับ ” และการกล่าวของ นายคำมูล แสงใบ (สัมภาษณ์, 26 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน ได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวอย่างเต็มที่ในทุกเรื่อง ” เป็นต้น ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งเห็นว่าคนต่างด้าวมีส่วนกดดันในองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นแสดงหน้าที่เป็นบางเรื่องโดยเฉพาะการกดดันในเรื่องด้านที่อยู่อาศัยและที่ทำกิน คำพูดของ นายบุญหาญ จงปุก (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) เห็นว่า “ถูกกดดันด้านที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน ส่วนความร่วมมือนั้นจะ ให้ความร่วมมือตามผลประโยชน์ที่ได้รับ”

3.3 ความคิดเห็นของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น

การกดดันให้อำเภอเวียงแหง แสดงบทบาทหน้าที่โดยคนต่างด้าวตามความคิดเห็น

ของกลุ่มนักการเมืองท้องถิ่น พบว่า การแสดงบทบาทหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง ไม่ถูกกดดันจาก คนต่างด้าวแต่อย่างใด และยังให้ความร่วมมือในการทำงานด้านการพัฒนากับองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นอย่างเต็มที่ เฉพาะประเด็นการไม่ถูกกดดันนั้นผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่าการดำเนินนโยบายคน ต่างด้าวในพื้นที่นั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของฝ่ายปกครองหรือกำนันผู้ใหญ่บ้านปัญหาต่างๆ ดังการ กล่าวของนางบัวหอม มั่นคง (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน แต่จะ ได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวเวลาขอความช่วยเหลืองานส่วนรวมต่าง ๆ” การกล่าวของนายอินทอน ศรีลิลา (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน บางครั้งคนต่างด้าวอาจเข้ามาช่วย แก้ปัญหาให้อีกต่างหาก และ ได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวอย่างเต็มที่ในทุกเรื่อง ” และการ กล่าวของนายศิริวิทย์ ทีโม (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่มี เพราะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ หรือดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ โดยส่วนใหญ่เป็นอำนาจหน้าที่ของ ฝ่ายปกครองหรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน” เป็นต้น

3.4 ความคิดเห็นของกลุ่มประชาชนทั่วไป

การกดดันให้อำเภอเวียงแหง แสดงบทบาทหน้าที่โดยคนต่างด้าวตามความคิดเห็น

ของกลุ่มประชาชนทั่วไป พบว่า การแสดงบทบาทหน้าที่ของอำเภอเวียงแหง ไม่ถูกกดดันจากคน ต่างด้าวแต่อย่างใด แม้ว่าจะไม่มีสิทธิเลือกตั้งใด ๆ และยังให้ความร่วมมือในการทำงานด้านการ พัฒนากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเต็มที่ ดังการกล่าวของ นายอเนก พะยิ (สัมภาษณ์, 22 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน แต่จะ ได้รับความช่วยเหลือและความร่วมมือจากคนต่างด้าวใน

งานส่วนรวมของหมู่บ้าน” การกล่าวของนายวินัย แซ่มู (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ไม่ถูกกดดัน เพราะคนต่างด้าวไม่กล้าที่จะออกมากดดันในเรื่องใดๆ แต่จะได้รับความร่วมมือในเรื่องต่าง ๆ อย่างเต็มที่” และการกล่าวของนายพินิจ ศรีวงศ์สาย (สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “คนต่างด้าวให้ความร่วมมืออย่างดีในการพัฒนาแต่ไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง” เป็นต้น อย่างไรก็ตามมีผู้ให้ความเห็นว่าคนต่างด้าวไม่มีส่วนในการกดดันให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหากแต่กดดันไปในส่วนปกครองท้องถิ่นที่คือกำนันผู้ใหญ่บ้านมากกว่า คำให้สัมภาษณ์ของนายเหรียญชัย อ้วนคำ (สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2553) กล่าวว่า “เท่าที่เห็นจะอยู่ที่ฝ่ายปกครองมากกว่า”

จะพบว่าอำเภอไม่ถูกกดดันจากคนต่างด้าว แต่กลับได้รับความร่วมมือจากคนต่างด้าวแต่มีบางคนเห็นว่ามีส่วนราชการของอำเภอจะถูกกดดันด้านที่อยู่อาศัย ที่ทำกิน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของคนต่างด้าวต่อบทบาทของอำเภอเวียงแหง

บทบาทของอำเภอเวียงแหง ในมุมมองของคนต่างด้าว ในประเด็นเกี่ยวกับการเคยเข้าไปพบกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือนักการเมืองท้องถิ่นเพื่อให้ความช่วยเหลือดูแลด้านคุณภาพชีวิต และการร้องขอให้อำเภอกำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อคนต่างด้าว ดังนี้

1. การเข้าพบเจ้าหน้าที่อำเภอหรือนักการเมืองท้องถิ่นเพื่อให้ความช่วยเหลือดูแลด้านคุณภาพชีวิต

1.1 การร้องขอให้ส่วนราชการอำเภอหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นช่วยเหลือ

จากการสัมภาษณ์ พบว่า คนต่างด้าวเคยไปพบเจ้าหน้าที่อำเภอหรือนักการเมืองท้องถิ่นเพื่อให้ความช่วยเหลือในเรื่องสำคัญ 3 ด้าน ได้แก่

1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยขอให้ช่วยปรับปรุงดูแลถนน ทางสัญจร ไฟฟ้า

การขุดบ่อน้ำเพื่ออุปโภคบริโภค

2) ด้านที่อยู่อาศัยและการทำกิน ต้องการให้มีที่อยู่อาศัยทำกินให้ถูกต้องตาม

กฎหมายที่จะช่วยลดความเดือดร้อนคนต่างด้าว

3) ด้านการศึกษาของเด็ก และด้านการดูแลสุขภาพและสวัสดิการ ได้แก่ การให้

สิทธิรักษาโดยบัตรประกันสุขภาพ เบี้ยผู้สูงอายุ

1.2 การตอบสนองตามการร้องขอ

ภายหลังการร้องขอให้เจ้าหน้าที่ส่วนราชการอำเภอหรือนักการเมืองท้องถิ่นช่วยเหลือดูแลด้านคุณภาพชีวิตของคนต่างด้าว พบว่าเจ้าหน้าที่ส่วนราชการอำเภอหรือนักการเมืองท้องถิ่นให้ความช่วยเหลือในด้านที่อยู่อาศัย คือกำหนดที่อยู่อาศัยที่ทำกินให้ชัดเจนขึ้น ได้รับการช่วยเหลือเรื่องน้ำประปา การสร้างถนนเข้าหมู่บ้าน แต่ก็ไม่สามารถช่วยได้เต็มที่เพราะมีปัญหาเรื่องสัญชาติและงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีน้อย ดังการกล่าวของ นางยี่หล่าน แซ่หยาง

(สัมภาษณ์, 1 พฤษภาคม 2553) ที่ระบุว่า “ช่วยเรื่องที่อยู่อาศัยแต่ก็ยังไม่เต็มที่ ส่วนมากต้องช่วยตัวเองไปก่อน ปัญหาสุขภาพก็ยังไม่ช่วยมากเท่าที่ควร งบประมาณน้อย” หรือการกล่าวของนายวิ ทา ธร (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ได้งบประมาณทำถนนในหมู่บ้าน ด้านน้ำเพื่อการอุปโภคหรือสร้างอ่างเก็บน้ำ และขอความอนุเคราะห์ขยายเขตเสาไฟฟ้าแรงต่ำผ่าน อบต.” และการกล่าวของนางเย็น จงดี (สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “มีการกำหนดที่อยู่อาศัยและที่ทำกินอย่างชัดเจน ได้รับการตอบรับความช่วยเหลือเรื่องน้ำประปา ” เป็นต้น แต่ก็มีส่วนระบุว่าไม่ได้รับการช่วยเหลือตามที่ร้องขอแต่อย่างใด ดังการกล่าวของนายสมบุรณ์ งามว่าง (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือ”

1.3 การดำเนินการเมื่อไม่ได้รับการตอบสนอง

ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวกล่าวว่า หากไม่ได้รับการตอบสนองในเรื่องที่ร้องขอความช่วยเหลือด้านคุณภาพชีวิตจากเจ้าหน้าที่ส่วนราชการอำเภอหรือนักการเมืองท้องถิ่น ก็จะดำเนินการต่อไปใน 2 ลักษณะ คือ

ลักษณะแรก ร้องขอเจ้าหน้าที่ส่วนราชการอำเภอหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป โดยการเข้าไปปรึกษาตัวแทนหมู่บ้าน กำนันผู้ใหญ่บ้านหรือ สมาชิกสภาองค์กรบริหารส่วนตำบล เพื่อให้ช่วยเหลือผลักดันโครงการต่อไป ดังการกล่าวของ นางยี่หล่าน แซ่หยาง (สัมภาษณ์, 1 พฤษภาคม 2553) ที่ระบุว่า “ปรึกษาตัวแทนหมู่บ้านหรือ ส.อบต. เพื่อให้หาวิธีช่วยผลักดันนโยบายในการช่วยเหลือ” และการกล่าวของนางคำแหลง จงโฮ่ย (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ขอคำแนะนำ คำปรึกษาจากองค์กรกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเรื่องที่ทำให้ไม่ได้รับความช่วยเหลือตามที่ร้องขอ แล้วแก้ไขข้อบกพร่องตามนั้น”

ลักษณะที่สอง ร้องขอกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนราชการระดับอำเภอหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไปผ่านองค์กรหรือหน่วยงานอื่นช่วยผลักดันต่อไป ดังการกล่าวของ นายสมบุรณ์ งามว่าง (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ดำเนินการร้องขอต่อไปไม่ว่าหน่วยงานใด และจะทำโครงการ ไปยังทางท้องถิ่นให้ช่วยต่อไป”

2. การร้องขอให้อำเภอเวียงแหงกำหนดนโยบายให้กับคนต่างด้าว

2.1 นโยบายที่เคยร้องขอให้อำเภอเวียงแหงกำหนดให้คนต่างด้าว

ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวเคยไปร้องขอให้อำเภอ กำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่คนต่างด้าว ได้แก่ การขอให้มีนโยบายช่วยให้มีเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุ กำหนดค่าจ้างแรงงานให้สูงเพียงพอช่วยเหลือดูแลตนเองได้ และการจัดสรรพื้นที่อาศัยหรือทำกินให้ชัดเจน ดังการกล่าวของ นายสมบุรณ์ งามว่าง (สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ” การกล่าวของ นายโคเหลียง แซ่เส็ง (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า

“เรื่องค่าจ้างแรงงานให้สูงพอที่จะเลี้ยงดูตนเองได้” และการกล่าวของนายอาจุง แซ่หลี (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ขอให้ อบต. จัดสรรพื้นที่อยู่อาศัยให้ชัดเจน” เป็นต้น

2.2 วิธีการร้องขอให้อำเภอเวียงแหง กำหนดนโยบายช่วยเหลือ

วิธีการร้องขอให้อำเภอเวียงแหง กำหนดนโยบายช่วยเหลือคนต่างด้าว นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวกล่าวว่าใช้วิธีการแตกต่างกันหลายวิธี ประกอบด้วย การเสนอผ่านประชาคมของหมู่บ้าน การทำเป็นหนังสือร้องขอความช่วยเหลือ ส่งตัวแทนเข้าไปปรึกษากับสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้ช่วยกำหนดเป็นนโยบาย ดังการกล่าวของ นายจายิ่ง แซ่โต้ง (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ผ่านผู้ใหญ่บ้าน” การกล่าวของนายไคเหลียง แซ่เล็ง (สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ทำหนังสือ” การกล่าวของ นางยี่หล่าน แซ่หยาง (สัมภาษณ์, 1 พฤษภาคม 2553) ที่ระบุว่า “ให้ตัวแทนชุมชนไปปรึกษา ส.อบต. เพื่อหาแนวทางในการขอให้ อบต. ช่วยกำหนดนโยบาย” เป็นต้น

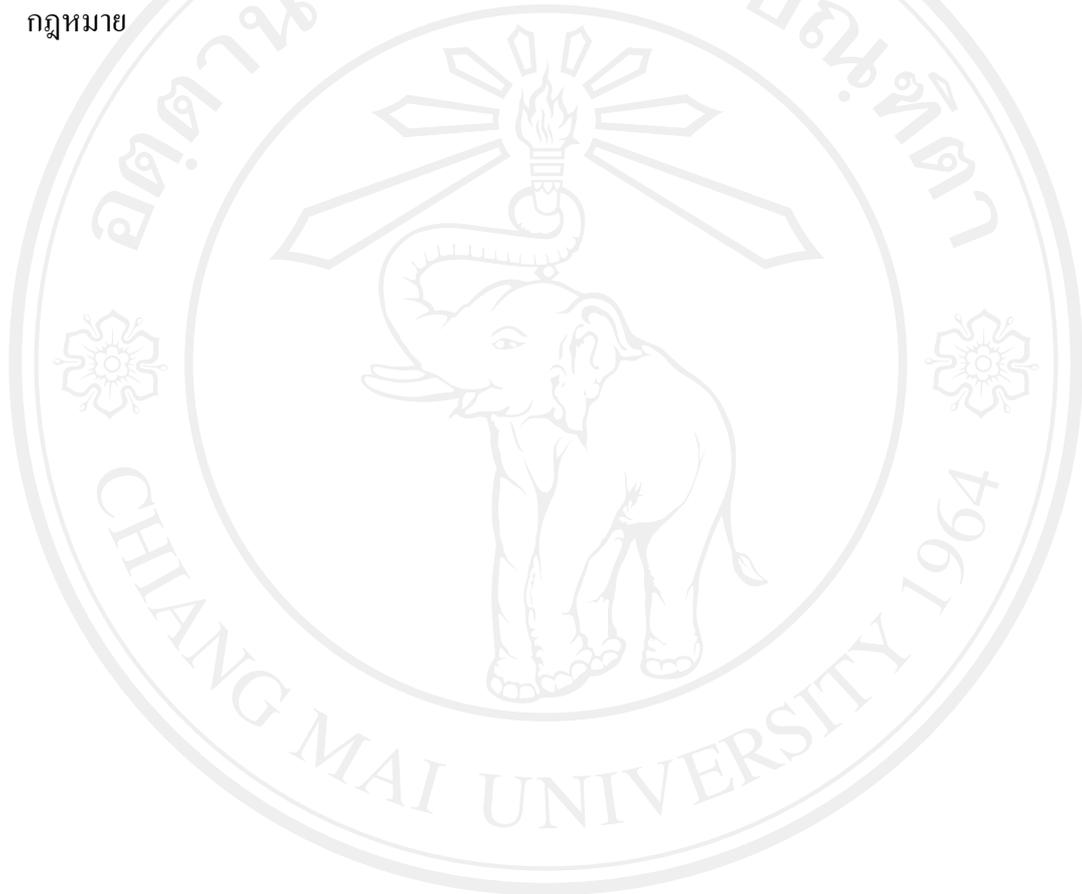
3. การให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นักการเมืองท้องถิ่น ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคนต่างด้าว กล่าวถึงการให้ความช่วยเหลือแก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นักการเมืองท้องถิ่น พบว่า คนต่างด้าวให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ที่สำคัญ 2 เรื่อง ได้แก่

3.1 การช่วยสนับสนุนด้านการหาเสียง ดังการกล่าวของ นางยี่หล่าน แซ่หยาง (สัมภาษณ์, 1 พฤษภาคม 2553) ที่ระบุว่า “สนับสนุน ช่วยหาเสียง” การกล่าวของนายอาจุง แซ่หลี (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ช่วยหาเสียงเลือกตั้งตามความเหมาะสม เช่นแจกแผ่นพับติดป้ายหาเสียง” และการกล่าวของ นางคำแหลง จองโหย่ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ช่วยเป็นหูเป็นตาดูแลท้องถิ่น ให้การสนับสนุนเมื่อมีการเลือกตั้งหรือการจัดงานในท้องถิ่น”

3. 2 การช่วยเหลืองานของอำเภอ ดังการกล่าวของนางจิ่ง ลุงตี้ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ถ้าเป็นเรื่องส่วนรวมหรือเรื่องภายในหมู่บ้านก็ช่วยเต็มที่ตามที่มีสิทธิ ” และการกล่าวของนายพิศ ลุงกู๋ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ด้านอุทกภัย ภัย การแก้ปัญหาภัยแล้ง เช่น ขุดบ่อน้ำ”

4. การให้การสนับสนุนและช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นคนต่างด้าว กล่าวถึงการให้ความช่วยเหลือผู้สมัครรับเลือกตั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พบว่า คนต่างด้าวส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนโดยการช่วยหาเสียงเลือกตั้ง ดังการกล่าวของนายอาจุง แซ่หลี (สัมภาษณ์, 28 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ช่วยหาเสียงเลือกตั้งตามความเหมาะสม” และการกล่าวของนางคำแหลง จองโหย่ (สัมภาษณ์, 27 เมษายน 2553) ที่ระบุว่า “ช่วยหาเสียงและสนับสนุนการเลือกตั้ง” เป็นต้น

กล่าวได้ว่าคนต่างด้าวจะขอให้หน่วยงานระดับอำเภอดำเนินการให้ความช่วยเหลือด้าน
โครงสร้างพื้นฐาน, ด้านที่อยู่อาศัยที่ทำกิน, การศึกษาและด้านการสาธารณสุขโดยผ่านนักการเมือง
ท้องถิ่น การให้ความช่วยเหลือนั้นไม่สามารถสนองตอบได้เต็มที่เพราะมีปัญหาเรื่องสัญชาติและ
ขาดงบประมาณสนับสนุนให้แก่คนต่างด้าว อย่างไรก็ตามก็คิดต่างด้าวยังให้การสนับสนุนการเลือกตั้ง
ช่วยเหลือเสียงและให้ความสำคัญกับผู้หาเสียงรับเลือกตั้งของอำเภอทุกระดับเท่าที่ไม่ขัดต่อระเบียบ
กฎหมาย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved